

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIMZINNIGE HUIS

N° 2384

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheimzinnige huis

HOOFDSTUK I

EEN RAADSELACHTIGE INBRAAK

Het ging druk toe op het hoofdbureau van de Londense politie, over de gehele wereld als Scotland Yard bekend.

Tal van politie-agenten liepen haastig af en aan, met een ernstig gelaat, van tijd tot tijd enige woorden fluisterend in het voorbijgaan, om dan snel hun weg te vervolgen.

In het bureau van de hoofdinspecteur Phileas Baxter leek het wel een bijenkorf.

Ieder ogenblik ging, nadat er op

geklopt was, de deur open, en trad er een agent binnen, die een stapeltje papieren op de grote schrijftafel midden in het vertrek neerlegde, of met enkele korte woorden een rapport uitbracht.

Aan de tafel zat hoofdinspecteur Baxter in eigen persoon.

In een hoek van het grote vertrek, voor een kleine schrijftafel, beladen met stapels paperassen, zat een man van omstreeks zestig jaar, met een mager, slim gelaat, geheel gladge-

schoren en met een krans van grijzend haar om de kale schedel.

Deze man was ijverig bezig met het excepteren van een blijkbaar zo juist binnengekomen rapport.

Deze kleine man was Marholm, de secretaris van de hoofdinspecteur.

Van tijd tot tijd liet Baxter zich achterover in zijn lederen bureau vallen en zuchtte zwaar en steunend.

Plotseling sprong Baxter op, schoof zijn stoel met een ruk achteruit, was met een paar passen het vertrek doorgelopen en stond nu, met de handen in zijn zakken vóór Marholm.

Deze keek van zijn werk op en staarde zijn chef aan.

— Verlangt gij iets, mijnheer Baxter? vroeg hij kalm.

— Ik verlang te weten, Marholm, of jij soms iets van deze raadselachtige zaak begrijpt.

— Ik moet U eerlijk bekennen mijnheer Baxter, dat zij mij tot d' verre nog volmaakt duister is.

— Maar dat geval moet opgelost worden! riep hij uit. Onze eer is er mede gemoeid. De politie van de grootste stad ter wereld kan onmogelijk toelaten, dat men te Londen ongestraft voor enige tienduizenden ponden aan goud steelt!

— Juist, mijnheer Baxter, dat kan zij niet veronachtzamen.

— Geloof jij ook niet, Marholm, dat... «hij» het gedaan heeft?

— Dat kan ik u nu nog niet zeggen, mijnheer Baxter, maar over een paar weken zal ik het u met stelligheid kunnen mededelen.

— Wat bedoel je daarmee?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Baxter. Als de dader van deze brutale en merkwaardige misdaad gepakt wordt, dan is zij niet door John Raffles gepleegd; heeft de politie echter over twee weken nog niemand kunnen vatten, dan staat het als een paal boven water, dat de Grote Onbekende weer aan het werk is geweest.

— Geloof je dat? vroeg hij met

opeengeklemd tanden. Moet dat soms een aardigheid verbeelden?

— Het is volstrekt geen aardigheid, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm op kwasi nederige toon. Maar ik behoef er u immers niet op te wijzen, dat wij er inderdaad nog slechts zelden in geslaagd zijn, de Grote Onbekende te pakken te krijgen.

Baxter balde de vuisten in zijn broekzakken.

Hij wist wel dat hij niet was opgewassen tegen de spot van zijn secretaris, die hij echter niet kon missen, omdat deze zich veel van zijn chef liet welgevallen en hem bovendien door zijn grote schranderheid, reeds menige goede raad had gegeven.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en trad er een man van middelbare leeftijd met een energiek en schrander gelaat het vertrek binnen. Het was Sullivan, de inspecteur van de C.I.D., die reeds enkele malen in nauwe aanraking met de Grote Onbekende was geweest, maar telkens het onderspit had moeten delven.

John Raffles kon James Sullivan dan ook gerust onder zijn grote tegenstanders rekenen.

Baxter wendde zich onmiddellijk tot de binnentredende en kwam hem met uitgestoken handen tegemoet.

— Is er nieuws?

— Neen, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, terwijl hij zijn uniformpet afzette en zich over het weelderige zwarte haar wreef. Mijn mannen hebben althans nog geen enkel spoor gevonden.

— Het is ongelooflijk! riep Baxter uit. Zeg mij eens, mijnheer Sullivan, hebt gij al enig idee hoe deze inbraak zich heeft toegedragen?

— Neen, mijnheer Baxter, ik moet eerlijk bekennen, dat ik er niets van snap. Ik moet er echter dadelijk aan toevoegen, dat ik de plek van de misdaad nog slechts oppervlakkig heb onderzocht. Ik ben voornamelijk af moeten gaan op de rapporten

van mijn ondergeschikten. Gij weet wel, dat ik nog te veel in beslag werd genomen door de zaak van de juwelier in de Victoriastreet.

— Maar die is nu toch afgewikkeld, Sullivan?

— Ja, gelukkig wel, mijnheer Baxter. Ik heb de beide daders juist een half uur geleden kunnen laten arresteren en zij hebben reeds bekend.

— Dat is tenminste al weer zoveel gewonnen, zei hij. Wij kunnen gerust een succes gebruiken, want ik vrees maar al te zeer, dat de inbraak in de bank van Ponsonby & Cranks wel weer gerangschikt zal moeten worden bij de reeks van misdaden, waarvan wij de bedrijver maar al te goed bij name kennen.

— Gij bedoelt John Raffles, mijnheer Baxter, zei Sullivan op koele toon, terwijl zijn donkere ogen vuur schoten. Maar gij moet niet denken dat ik de zaak nu reeds gewonnen geef. Ik zal aanstonds nogmaals en nu persoonlijk, naar de bank toe gaan en zelf een onderzoek instellen.

— Zijn er nadere bijzonderheden bekend? vroeg Baxter.

Sullivan ging zitten op een stoel die dicht bij het bureau stond, haalde zijn notitieboekje te voorschijn en sloeg er een blik in.

— Gij weet dat gisteren de bank van Ponsonby & Cranks een grote zending stofgoud en goud in baren moest ontvangen van haar filiaal in Californië.

— Was dat algemeen bekend?

— Neen. Men had er zelfs zorgvuldig het stilzwijgen over bewaard. Wij meenden zelfs, dat alleen de politie ervan op de hoogte was, maar het bericht van die goudzending moet op een of andere wijze zijn uitgelekt, want het is niet aan te nemen, dat hier toeval in het spel is.

— Gij meent dus dat die schurk van een Raffles het juist op dat goud voorzien had?

— Daaromtrent kan geen twijfel bestaan.

— Ga voort, als ik u verzoeken

mag.

— Het goud kwam gisternamiddag omstreeks twee uur aan en werd overgebracht in twee pantserauto's. Het goud werd onder mijn persoonlijk toezicht uitgeladen en binnengebracht. De baren waren verpakt in stevige houten kisten, die behoorlijk verzegeld waren, het stofgoud in zakken, die eveneens in kisten van zwaar hout waren gesloten. Er waren er te zamen negen en twintig, ieder met een inhoud ter waarde van ongeveer tienduizend pond sterling. De kisten werden door beambten van de bank naar de kluis gebracht, die zich in een van de gewelven bevindt.

— Was die safe veilig?

— Niet veiliger, of onveiliger, dan van andere banken. Hoe dit ook zij, de inbrekers hebben de ronde kluisdeur van de safe weten te forceren. Dit is echter het wonderlijke niet.

— Ik weet waarop gij doelt! riep Baxter uit. Het wonderlijke van de zaak is: hoe zijn de inbrekers binnen, en hoe zijn zij weer buiten gekomen.

— Als John Raffles deze zaak heeft opgeknapt, klonk nu plotseling de stem van Marholm uit zijn hoek, dan heeft hij eenvoudig belet laten vragen bij de directie van de bank.

Sullivan echter zei op kalme toon:

— De opmerking van vriend Marholm is nog zo dwaas niet, en wij zouden daar wel degelijk rekening mee kunnen houden. Ik had echter van het ogenblik, dat het goud werd ingeladen, niet minder dan twintig agenten, enigen in uniform, maar de meesten in burgerkleding, rondom het bankgebouw (doen) postvatten. Gij weet waarschijnlijk, mijnheer Baxter, dat het gebouw links zowel als rechts aan een zijstraat grenst, terwijl de achtergevel uitziert op een tamelijk grote binnenplaats en de achtergevels van de huizen op de volgende straat.

— Men zou dus over de daken heen het gebouw hebben moeten binnendringen!

— Neen, mijnheer Baxter, dat is uitgesloten, hernam Sullivan be- daard. Het gebouw staat namelijk geheel afzonderlijk. Het heeft aan de beide zijstraten een tamelijk bre- de gevel, die in beide straten over- gaat in een hoge tuinmuur, die bo- vendien met scherpe, ijzeren pen- nen bezet is. Wij hebben ons reeds overtuigd, dat niemand over deze muur kan zijn geklommen, die bo- vendien niet alleen 's nachts, maar ook de gehele dag door een van on- ze mannen in het oog wordt gehou- den.

— Staat gij mij toe een opmerking te maken, mijnheer Sullivan? vroeg Marholm.

— Laat eens horen, Marholm, ant- woordde Sullivan, die veel vertrou- wen stelde in de schranderheid en het doorzicht van de oude secreta- ris.

— Nu dan, uw mannen hebben wellicht gelet op allerlei verdachte personages. Maar hebben zij ook acht gegeven op zogenaamde glazen- wassers, tuinlieden, metselaars of dergelijke lui?

— Ik geef je de verzekering, dat wij ook daarop gewapend waren. En ik verzeker je nogmaals, geen le- vend wezen is er de hele dag en ook niet 's nachts over die muur ge- klommen.

— Op welke wijze werd de mis- daad ontdekt?

— Al heel vroeg in de ochtend, en nog wel door een toeval. Ik hoop zelfs, dat die spoedige ontdekking van de misdaad de inbrekers zal hebben belet, zich met hun buit ver uit de voeten te maken. Gij moet namelijk weten, dat de gestolen hoe- veelheid goud te zamen minstens honderd kilo weegt, in tien zakken verdeeld; die vervoert men niet zo gemakkelijk en zo snel.

— Maar dan moet onmiddellijk de hele omgeving afgezet worden, Sullivan! riep hij uit.

— Dat is natuurlijk reeds ge- beurd, mijnheer Baxter, hernam Sul- livan glimlachend. Ik verzeker u, dat, als de misdadigers geen vleu- gels hebben gehad en zich niet ver- der hebben kunnen verwijderen dan de wijk, waarin de bank gelegen is, dat de kans op ontkomen al zeer klein is.

— Gij hebt toch genoeg mannen genomen?

— Honderd! Negentig hunner zijn als gewone burgers gekleed. De anderen zijn in uniform, maar allen zijn bij uitzondering zwaar gewa- pend.

— Dat is tenminste iets, zuchtte Baxter.

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK IN DE BANK

— Gij zoudt mij vertellen, hoe de misdaad ontdekt was, Sullivan, vervolgde Baxter.

— Dat is in een paar woorden gezegd, mijnheer Baxter. Omstreeks vier uur in de ochtend meende een der agenten, die voor het huis patrouilleerden, en die toevallig omhoog keek naar het bovenlicht in de buitendeur, een flauwe lichtscherming te zien. Hij maakte onmiddellijk alarm en twee van zijn collega's kwamen toesnellen. Toen hij echter weer keek, was het lichtschijnsel verdwenen. Maar de mannen waren ongerust geworden, één hunner ging versterking halen, terwijl de beide anderen een tuimelraam forceerden, na op elkaars schouders te zijn geklommen en zo het gebouw binnendrongen. Al spoedig bemerkten zij, dat er iets niet in de haak was. De deur naar het souterrain namelijk, die zij die namiddag zelve hadden zien sluiten, stond wijd open. Zij snelden de trap af en vonden beneden de drie bewakers, allen bewusteloos, liggen. De oorzaak was duidelijk, want er hing een benauwde damp in het gewelf, die gelukkig reeds enigszins door de open deur was weggetrokken.

— En verder?

— Zij waren zo verstandig, alvorens hun onderzoek voort te zetten, aanstonds maatregelen te treffen om

het gehele blok huizen, waartoe de bank behoorde, af te zetten. Dat was het werk van ongeveer een kwartier.

— Maar dan kunnen de inbrekers toch onmogelijk het bankgebouw verlaten hebben! riep de secretaris op ongelovige toon uit.

— Toch verzeker ik je, dat dit zo is, hernam Sullivan glimlachend. Het gebouw is tot in alle hoekjes en gaatjes uiterst nauwkeurig doorzocht. Er zijn maar drie uitgangen, en die werden onmiddellijk afgezet. Er was trouwens niet het minste spoor van braak aan deze deuren te bespeuren.

— Waren de bewakingsagenten spoedig op hun post? vroeg Baxter nu.

— Een half uur nadat het lichtschijnsel voor het eerst gezien was, was het huis door honderd man omsingeld.

— Maar als dat zo is, dan kan alles ook nog niet verloren zijn. Gij hebt immers deze zaak op u genomen, Sullivan?

— Ja zeker, mijnheer Baxter. Weliswaar heb ik pas een vermoeiend en lastig onderzoek achter de rug, maar het zou mijn eer te na zijn, als ik dit onderzoek niet zelf leidde.

— Misschien nog meer hulp nodig?

— Gij behoeft mij slechts Miss Ann Brunt af te staan, mijnheer Baxter. Zij is zeer bekwaam en

heeft al meer met John Raffles te doen gehad.

Baxter drukte op een electriche schelknop en een agent trad binnen.

— Vraag aan Miss Brunt, of zij onmiddellijk hier wil komen, beval Baxter.

De agent vertrok en na enkele minuten werd de deur opnieuw geopend en trad er een jonge vrouw van omstreeks vijf en twintig jaar binnen, met knap energiek gelaat, waarin twee grote blauwe ogen fonkelden.

— Gij hebt mij laten roepen? Sir.

— Ja, Miss Brunt, antwoordde de hoofdinspecteur. Mijnheer Sullivan hier wenst uwe hulp in de zaak Ponsonby & Cranks.

— Ik ben geheel tot uw dienst.

— Gij kent de zaak, miss? vroeg de inspecteur.

— Ik heb er van gehoord, mijnheer Sullivan, antwoordde de jonge vrouw. En ik moet zeggen, dat ik er het grootste belang in stel.

— Zoudt gij mij aanstonds kunnen vergezellen?

— Onmiddellijk, als ge het verlangt, mijnheer Sullivan.

— Laten wij dan gaan, want ieder ogenblik is kostbaar.

Het volgende ogenblik hadden de beide politiebeamten het bureau van de hoofdinspecteur verlaten.

In de brede gang liepen enige agenten nog steeds haastig heen en weer.

— De snelste politie-auto! beval Sullivan een der mannen. En vlug.

Nauwelijks hadden Sullivan en Ann Brunt, de koetspoort van het gebouw bereikt, of reeds reed de politie-auto, een Morris Oxford, hen achterop. Een agent in uniform zat achter het stuurwiel.

— Naar de bank van Ponsonby & Cranks, beval Sullivan.

Weldra was het grote moderne bankgebouw bereikt.

Aan de voorgevel bevond zich slechts één deur, die op dit ogenblik door twee agenten bewaakt werd.

Een troepje nieuwsgierigen stond vóór het bankgebouw, en het scherpe oog van de inspecteur had spoedig een aantal geheime agenten onder hen ontdekt.

De auto stopte en Sullivan en Ann Brunt stapten uit.

— Is er iets nieuws gevonden? vroeg Sullivan aan een der agenten.

— Volstrekt niets.

— De bewaking is toch goed gehandhaafd?

— Er kan geen muis door, mijnheer.

— Er wordt toch vooral goed getoet op het blok huizen aan de andere zijde van de binnenplaats?

— Ja, inspecteur. Volgens uw bevel hebben wij alle bewoners van dat eindje straat verzocht hun huizen tot nader order niet te verlaten, waarbij een uitzondering is gemaakt voor geneesheren en bekende personen.

— Hoeveel huizen telt die straat ongeveer?

— Zeven, mijnheer Sullivan.

Op dit ogenblik werd er een deur ter rechter zijde van de hal geopend en kwamen twee heren haastig aanlopen.

Het waren de beide directeuren van de bank en zij schenen nogal opgewonden te zijn, terwijl zij met elkander praatten.

Toen kwamen zij op Sullivan toe- lopen.

— Gij zijt van Scotland Yard? vroeg Ponsonby, een grijs heertje met drukke bewegingen en keurig gekleed.

— Ja mijnheer, antwoordde Sullivan. Heb ik het genoeg een van de beide directeuren voor mij te zien?

— Ik ben Ponsonby. Hebt gij de dief of de dieven kunnen arresteren?

— Tot mijn spijt nog niet.

— Maar daarvoor wordt gij toch betaald! riep het grijze bankiertje uit, terwijl hij woedend op de vloer stampte.

— Wij kunnen niet meer doen, dan hetgeen in onze macht staat, mijnheer, antwoordde hij tamelijk koel. De misdaad is nauwelijks vijf uur geleden ontdekt en gij kunt niet verlangen, dat wij u nu reeds aan de misdadigers kunnen voorstellen. Wilt gij mij toestaan de safe te onderzoeken?

— Dat spreekt van zelf, mijnheer, zei nu Cranks, die blijkbaar veel bedaarder was dan zijn compagnon. Gij weet de weg immers?

— O ja, gij behoeft u volstrekt niet voor mij te derangeren. Gaat u mee, miss Brunt, laten wij ons onderzoek beginnen.

De beide politiebeambten gingen de betonnen trap naar het keldergewelf af. Ook daar vonden zij twee agenten, die de wacht bij de kluis hielden, in gezelschap van een der bewakers, die in de afgelopen nacht daar dienst had gedaan.

Sullivan ging recht op de man af.

— Gij zijt immers een van de drie beambten, die hedennacht met de bewaking van het goud belast was?

— Ja, mijnheer, antwoordde de man op gesmoorde toon, terwijl hij het hoofd boog, alsof hij zich schaamde.

— Het is uw schuld niet, vriend. Er zijn zaken en mensen in de wereld, waartegen men niet opgewassen is.

— Ik behoef niet veel van u te weten. Ik kan mij wel voorstellen hoe het gegaan is. Gij hebt zeker plotseling een dof gevoel in de hersens gekregen en voor gij u daar nog goed rekenschap van gaf, zijt gij bewusteloos geraakt.

— Zo is het precies gegaan, mijnheer, antwoordde de man. Het duurde nauwelijks enkele seconden. Wij hadden niet eens de tijd om alarm te slaan.

— Het goud was immers in de safe opgeborgen? Wilt gij mij die eens laten zien?

— Wees zo goed mij te volgen, mijnheer.

De beambte sloeg een smalle gang

in, tot hij bleef staan voor een ronde gepantserde zware deur.

— Dit is de deur van de kamer, waar wij zaten, zei hij, terwijl hij op het stalen gevaarte wees. Een onzer sliep, terwijl er telkens twee waakten. Zoals gij ziet, hebben de inbrekers een dunne caoutchouc-slang met een ebonietpijpje er aan door het sleutelgat gestoken en daar het bedwelmende gas doorheen geblazen. Kijk maar, een stukje van het pijpje is in het slot blijven zitten. Wij hebben met opzet alles zo gelaten, zoals het naderhand gevonden werd.

— En daar hebt gij goed aan gedaan, zei Sullivan, terwijl hij zich bukte en het holle pijpje van eboniet, niet dikker dan een griffel, en dat zeker ongemerkt was afgebroken, van de grond oprapte en in zijn zak stak.

— Maar de deur is niet geforceerd! riep hij toen uit.

— Neen, mijnheer, er is een sleutel gebruikt.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Sullivan uit.

— Ja, dat begrepen wij in het eerst ook niet goed, hernam de bewaker. Maar later herinnerde mijnheer Cranks zich, dat hier een dag of veertien geleden een paar Amerikanen op bezoek zijn geweest, die zich voor ingenieurs uitgaven en die verzochten de safe van de bank eens te mogen zien, waarvan zij veel goeds gehoord hadden.

— Dan weet ik er alles van, mompelde Sullivan. Daar zit hij natuurlijk weer achter. Is de deur open? zo vervolgde hij luid.

In plaats van te antwoorden trok de beambte aan twee koperen knoppen de zware deur naar zich toe. Deze gleed onhoorbaar over vier stalen rails achteruit tot de scharnieren vrij kwamen, waarna de deur kon worden geopend.

Sullivan en Ann Brunt traden de kluis binnen en bij de eerste oogopslag reeds zagen de beide bekwame politiebeambten, dat hier een mees-

terhand aan het werk was geweest.

De dieven hadden alles wat hen in gevaar zou kunnen brengen, zorgvuldig laten liggen en alleen de staven goud en het stofgoud medegenomen.

— Ik denk haast, dat alles in een half uur tijds was afgelopen, zei Sullivan tot de vrouwelijke detective. Alleen is het mij volkomen onbegrijpelijk hoe zij het huis zijn binnengekomen, en nog veel meer, hoe zij het, beladen met de buit, weer hebben kunnen verlaten.

— Ja, dat is het raadselachtige van het geval, hernam Sullivan. Zij kunnen toch niet het zolderraam zijn uitgevlogen. Zelfs als wij aannemen, dat zij zich van een vliegtuig bedienen bij hun werk, dan blijft het toch nog een raadsel hoe een vliegtuig, u weet wel, zo'n heli-copter, zonder te worden gehoord of gezien, op het dak van het gebouw zou kunnen neerstrijken...

— Dat bovendien schuin is.

— Ja, dan is ook deze mogelijkheid uitgeschakeld.

Plotseling bukte Sullivan zich.

— Iets gevonden? vroeg Ann Brunt nieuwsgierig.

— Ik geloof, dat ik hier een weinig stofgoud zie, antwoordde de inspecteur. Daar staan de lege kisten. Ik denk dat de inbrekers de kisten hebben opengemaakt en de zakken eruit hebben gehaald, waarvan het vervoer niet zoveel moeite kost als dat van deze zware kisten. Misschien was een van de zakken een weinig beschadigd. Laten wij het spoor eens volgen...

Sullivan had een vergrootglas te voorschijn gehaald en bukkend, nu en dan zelfs knielend, ging hij de kluis uit, op de voet door Ann Brunt gevolgd.

Het spoor van het stofgoud liep dwars door deze ruimte en kwam op de gang uit.

Steeds verder gingen de beide politiebeambten.

Zij gingen de keldertrap op, de

vestibule door en klommen de trap op die naar de eerste verdieping voerde.

Op sommige plekken had Sullivan grote moeite de uiterst fijne gouddeeltjes terug te vinden, maar ten slotte bereikten zij de zolder, waar het goudspoor op de houten vloer, die donkerbruin geschilderd was, zelfs met het blote oog vrij duidelijk zichtbaar was.

Ademloos volgde Sullivan en Ann Brunt het dunne streepje goud, tot zij een dakvenster bereikt hadden, dat op de grote binnenplaats uitzag.

— Wat zegt gij er van, miss Brunt? Het spoor houdt hier op, zoals gij ziet. Het loopt van gindse deur recht door deze ledige kamer naar dit venster toe. Ik ben er zeker van dat de inbrekers langs deze weg ontsnapt zijn.

— Maar hoe? riep Ann Brunt uit, die het raam had geopend en zich naar buiten had gebogen. Zij kunnen zich onmogelijk hebben laten afzakken, want zoals ge weet, zijn er steeds twee agenten van politie op de binnenplaats geweest.

— De zaak wordt er niet duidelijker op, bromde hij in zich zelf. Er is geen twijfel aan dat de bandieten door dit venster zijn ontkomen. Maar hoe?

Plotseling slaakte Ann Brunt, die voortdurend uit het venster had gekeken, een flauwe kreet.

— Wat is er? vroeg Sullivan levendig, terwijl hij haastig naderbij kwam.

— Kijk daar eens! riep Ann Brunt uit, terwijl zij naar de rand van het kozijn wees.

Op het kozijn, dat blijkbaar niet lang geleden vernieuwd was, lagen enige fijne henneprafels van een touw.

Sullivan nam ze op en bekeek ze aandachtig.

— Dat zijn rafels van een zeer sterk soort hennep, zei hij eindelijk. Het touw dat hiervan gemaakt wordt is buitengewoon sterk en

wordt gebruikt voor jaaglijnen, hijs-touwen en scheepswant. Maar dan zouden de kerels zich dus wel hebben moeten laten zakken, bromde hij.

— Tenzij het touw van de overzijde, uit een van die huizen daarginds als een lasso hierheen is geworpen, merkte Ann Brunt kalm op.

— Meent gij dat werkelijk? riep hij uit. Maar de afstand tussen de beide huizen bedraagt minstens dertig meter.

— Welnu, wat zou dat? Een behendig cowboy weet met behulp van zijn lasso wel op vijftig meter afstand in galop een os te vangen.

— Maar dan zou degene die het touw wierp, toch een steunpunt moeten hebben! De lasso moet zich dan toch ergens omheen hebben kunnen slingeren?

— Kijk maar, juist aan de rand van het dak zie ik een soort paaltje, waarvan ik, zo op het oog, het doel niet kan begrijpen, of het moet daar van tevoren zijn bevestigd met het doel om er de lasso over te slingeren.

— Maar als gij dat aanneemt, miss Brunt, dan moeten wij er ook rekening mee houden, dat de inbrekers handlangers hebben gehad onder de leidkokers die dit steunpunt voor hen hebben aangebracht.

— Dat is, dunkt mij, niet nodig, zei de jonge detective. Als John Raffles hier de hand in het spel heeft gehad, dan is de kans zeer groot, dat hij en zijn medeplichtigen een paar dagen voor zij hun slag dachten te slaan, verkleed als timmerlieden of iets dergelijks, onder een of ander voorwendsel iets aan het dak hebben hersteld en bij die gelegenheid het paaltje hebben aangebracht. Zoals je ziet, is het wit geschilderd en dus zelfs 's nachts gemakkelijk te zien.

Sullivan steunde de beide handen op de vensterbank en klom behendig in de dakgoot, terwijl Ann

Brunt met kloppend hart en een verschrikte uitdrukking in haar ogen, deze gewaagde klimpartij aanschouwde.

Niet zonder enige moeite bereikte Sullivan de rand van het dak. Deze bestond uit een zware eikenhouten balk en in het midden daarvan was een stevig, ongeveer tachtig centimeter hoog paaltje bevestigd.

Eén enkele blik was voor Sullivan voldoende om te zien dat de jonge detective het bij het rechte eind had gehad.

Sullivan liet zich zakken en voegde zich bij zijn gezellin.

— Ik geloof, dat gij gelijk hebt, zei hij op ernstige toon. Dat paaltje is daar met geen ander doel neergezet. Wij moeten dus aannemen, dat het touw van een van gindse daken hierheen is geslingerd.

De beide politie-beambten keken uit het raam naar de huizen aan de overzijde, en zagen, dat van bijna alle de vensters openstonden.

Hier en daar zag men dienstboden druk bezig in de keukens, spelende kinderen en oude heren, die rustig een pijp rokend, hun ochtendbladen zaten te lezen.

Eindelijk bleef hun blik gevestigd op een raam, bijna recht tegenover het dak van het bankgebouw. Het behoorde bij een klein zoldervertrek, en stond wijd open.

Dicht bij het raam zat een oude man met bijna geheel kale schedel, omgeven door een krans wit haar, gebukt over een kleine tafel, die vol stond met oude schoenen.

De oude schoenmaker scheen in zijn werk verdiept, maar toch niet zo, of hij wierp van tijd tot tijd een nieuwsgierige blik naar de overzijde.

Hij liet dan de schoen en de hamer, even rusten, schoof zijn grote hoornen bril naar voren op zijn neus, en tuurde naar het zolderraam van het bankgebouw.

Blijkbaar begreep de man niet, wat zich hier afspeelde.

Juist op dit ogenblik ging in de vage schemering van het kamertje een deur open en trad er een nog tame-lijk jonge vrouw met een kop koffie in de hand binnen, welke zij op het tafeltje neerzette, na eerst enige

schoenen terzijde te hebben gescho-ven.

De oude schoenmaker knikte haar vriendelijk toe en begon met blijkbaar welbehagen zijn koffie te drin-ken.

HOOFDSTUK III

DE SCHOENMAKER

Sullivan en Ann Brunt, die dit tafereeltje hadden gadeslagen ke-ken elkander aan.

Sullivan glimlachte en zei :

— Wij zullen eens een onderzoek in dat huis aan de overzijde gaan instellen, dunkt u ook niet, miss Ann. Misschien kan die oude schoen-maker ons wel wat meer vertellen.

— Dat zou best kunnen zijn, be-vestigde de jonge detective.

Sullivan stak de hennepvezels, die hij had kunnen vinden in een klein enveloppe, waarna beiden de zolder-kamer verlieten.

Beneden gekomen, wendde Sulli-van zich tot de op wacht staande brigadier en zei :

— Geef mij zes mannen mede !

De brigadier snelde weg en binnen enkele minuten stonden zes stevige agenten op een rij in de vestibule ge-schaard.

Het troepje liep de straat tenein-

de, sloeg de zijstraat in, die langs de bank liep en bereikte zo de volgende straat.

Sullivan zag aanstonds dat men zijn bevelen behoorlijk ten uitvoer had gebracht. Bijna bij iedere stap ontmoette hij een van zijn geheime agenten.

Sullivan bleef staan voor het huis, waar, in het zoldervertrek de schoen-maker zijn beroep uitoefende.

Het was het zesde huis van de hoek, en men bereikte de voordeur van dit huis door een lage koets-poort, waarin rechts de loge van een portier was uitgespaard.

De man stond voor zijn woning, met een kalotje op het grijze haar, rustig een pijp te roken.

Sullivan trad recht op de man toe.

— Gij zijt de portier van dit huis ? vroeg hij.

— Jawel, mijnheer, antwoordde

de man, terwijl hij verbouwereerd zijn kalotje afnam,

— Wordt de bovenste verdieping van uw huis door een schoenmaker bewoond?

— De zolderverdieping, ja mijnheer. Hij heeft er een kabinetje, waar hij werkt, en een slaapkamer. Meer is er op die verdieping niet te vinden, behalve de slaapkamer van mijn dochter.

— Is uw dochter thuis?

— Zij is even een boodschap gaan doen, maar niet verder dan de volgende straat, mijnheer, voegde de portier er haastig aan toe. Dat was haar door een van de manschappen verboden.

— Daarin volgde hij mijn bevel, zei Sullivan kortaf en vroeg:

— Woont die schoenmaker hier al lang?

— Minstens vijftien jaar, mijnheer.

— Weet gij dat dan niet zeker?

— Neen, ik ben hier pas sedert een paar weken portier en ik kom weinig met hem in aanraking. Ik heb het van de andere huurders gehoord.

— Hebt gij nooit iets bijzonders aan hem opgemerkt?

— Iets bijzonders? herhaalde de portier, terwijl hij Sullivan vragend en enigszins verschrikt aankeek. Wat zou ik voor bijzonders aan hem ontdekt hebben? Hij betaalt geregeld zijn huur en hij lapt schoenen. Meer kan men toch van een schoenlapper niet verlangen.

— Nu, wij zullen wel eens zien, merkte Sullivan kalm op.

Met deze woorden ging hij de trap op, op de voet gevolgd door de zes politie-agenten en Ann Brunt.

De portier keek het troepje na, totdat zij uit het oog verdwenen waren, ging toen zijn loge binnen, nam de telefoon ter hand, en sprak met gedempte stem enige woorden en hing de hoorn weer aan de haak.

Intussen waren Sullivan, Ann Brunt en de agenten de vijf trappen opgeklommen, tot zij bijna geheel

buiten adem waren.

— Geen wonder, dat de portier die oude man zo weinig te zien krijgt, bromde een der agenten, die bij het gesprek aanwezig geweest was. Het is zelfs voor een jonge krachtige kerel een hele toer om die trappen te beklimmen.

De mannen stonden nu beneden aan de zoldertrap stil.

Sullivan legde de vinger op de lippen en zei:

— Wacht hier. En maak vooral geen leven. Ik kom waarschijnlijk dadelijk terug. Maar mocht de schoenmaker soms tegenweer bieden - want ik vermoed half, dat hij niet degene is, voor wie hij zich uitgeeft - dan zal ik wel fluiten en komen jullie mij te hulp.

Daarop wendde hij zich tot Ann Brunt en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Ik zal eerst eens door het sleutelgat kijken. Als ik maar iets verdachts zie, zal ik niet aarzelen hem te arresteren.

Sullivan begon de trappen, die naar de zolderverdieping leidden, te beklimmen en trachtte door zoveel mogelijk aan één kant te lopen, het kraken te voorkomen.

Nadat de politie-agenten hem uit het oog hadden verloren, verliep bijna een kwartier, dat eindeloos scheen.

Eindelijk hoorden zij weer naderende schreden, en zagen dat Sullivan van zijn onderzoekstocht terugkeerde.

De stem van de inspecteur, hoe fluisterend hij ook sprak, klonk echter ongewekt, toen hij zei:

— Ik geloof, dat het een goede dag voor ons wordt, mannen. Als die man daarboven een schoenmaker is, dan mag ik een staart krijgen.

— Wat doet hij dan? vroeg Ann Brunt.

— Wel, ik keek door het sleutelgat en toen deed onze vriend heel wat anders dan schoenen repareren.

— Maar wat dan toch?

— Hij was bezig een zware zes-

loops revolver te laden.

— Maar dan kan er immers geen sprake van zijn of hij is het ! riep de jonge detective uit, in haar opwinding iets te luid sprekend.

— Stil toch, fluisterde Sullivan bits.

— Maar waarom hebt gij niet dadelijk gefloten en hem overvallen ? vroeg miss Brunt op verwijtende toon.

Sullivan fronste onmerkbaar de wenkbrauwen.

— Ik geloof niet, dat er aan mijn persoonlijke moed behoefte te worden getwijfeld, zei hij, maar gij weet net zo goed als ik, dat een man als John Raffles, als hij zich in de val weet, net als een kat, rare sprongen maakt. Bovendien weet ik immers volstrekt niet of die kamer geen geheime uitgang heeft.

— Maar wat zullen we dan doen ? riep Ann Brunt. Wij kunnen hem toch niet laten ontsnappen, nu wij hem bijna in handen hebben.

— Ik geloof, dat ik er iets op gevonden heb. Twee mannen moeten nu aanstonds naar de bank teruggaan en postvatten voor het zolder-raam, waarvoor wij ons zoëven bevonden hebben. Zodra die gewaande schoenmaker aanstalten mocht maken, om uit het venster te ontsnappen, moeten zij onverwijld alarm maken. Twee anderen vatten voor de deur van zijn werkkamer post en maken zich onmiddellijk van hem meester, zodra hij het vertrek wil verlaten. Ten slotte zullen de anderen zich bij de uitgang van het huis opstellen. Gij zult zo goed zijn, miss Brunt, u aan het hoofd van laatstgenoemden te stellen.

— En gij ? vroeg Ann Brunt.

— Ik heb een appeltje met die portier te schillen. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat onze vriend niet zuiver op de graat is. Er staat mij iets van voor, alsof ik zijn gezicht al eens vroeger gezien heb. Ik ben er bijna van overtuigd, dat de schelm die zogenaamde schoenma-

ker bijtijds heeft gewaarschuwd.

Twee mannen snelden weer naar de bank terug, twee slopen naar de zolder en de andere namen, aangevoerd door Ann Brunt, verdekt bij de voordeur stelling.

• Wat Sullivan betreft, deze begaf zich naar de loge van de portier en klopte daar aan, maar er volgde geen antwoord.

Hij draaide de kruk van de deur om, die niet op slot bleek te zijn en trad de loge binnen.

Op de tafel lag een briefje en hij las het volgende :

«Mijn waarde dame en heren van de politie, ik heb uw terugkomst niet afgewacht, maar ben met het goud naar een veiliger plaats vertrokken. Met gevoelens van hoogachting. Een handlanger van John Raffles».

Sullivan vloekte met overtuiging en Ann Brunt kwam toegelopen.

— Wat is er ? riep zij uit.

— Hier, lees maar, zei Sullivan, terwijl hij haar het briefje toereikte.

— Maar hoe kan de schurk ontkomen zijn ? riep zij uit. Dat is toch onmogelijk. De straat is immers afgezet !

— Hoe hij ontkomen is ? herhaalde Sullivan op spottende toon. Ziehier !

Met deze woorden hield hij de kleren in de hoogte, welke de portier zoëven gedragen had, en die thans in een hoek van de loge lagen.

— Maar welke kleren heeft hij dan aangehad ?

— Waarschijnlijk die van agent van politie, antwoordde Sullivan. Ik acht er die vent brutaal genoeg voor, dat hij de zakken goud eenvoudig in een auto heeft geladen en met vals identiteitsbewijs door het cordon politie-agenten is gekomen. Maar ik wil er het miene van hebben. Ik zal aanstonds de agenten ondervragen.

Hij had de woorden nog niet uit zijn mond of boven in het huis ont-

stond een groot lawaai.

Op Sullivan's gelaat vertoonde zich een eigenaardige trek, en zijn blikken vloegen snel in het rond.

— Wat zou dat zijn? riep Ann Brunt verbaasd uit.

— Verraad! Verraad! werd er boven in het huis geroepen. Laat Sullivan niet ontsnappen.

De drie agenten kwamen toesnelen, blijkbaar niet wetende wat er gaande was. Maar een blik op het gelaat van Ann Brunt was voldoende om hun te doen zien, dat er iets zeer ernstigs plaats vond.

Inmiddels kwamen de twee agenten, die op de zolder hadden post gevat, naar beneden rennen, gevolgd door een derde man, die eveneens een revolver in de vuist geklemd hield.

Die derde man was Sullivan.

Met een paar sprongen stond hij tegenover zijn dubbelganger. De beide mannen keken elkander enige ogenblikken zwijgend aan.

— Indien ik mij niet vergis, heb ik het genoeg met John Raffles te spreken?

— Ik geloof niet, dat het verstandig zou zijn om het te loochenen, antwoordde hij toen. Ja mijnheer, gij hebt de lang gezochte John Raffles voor u. Misschien zou ik dit niet zo vlot bekend hebben, als er geen vijf revolvers op mij waren gericht. Gij kunt mij als uw gevangene beschouwen.

Ann Brunt was intussen naderbij gekomen en keek nu verbaasd van de een naar de ander.

— Het is ongelooflijk, zei ze zacht. Er is bijna geen verschil te zien.

— Dat komt omdat ge ons steeds in een halve duisternis gezien hebt, miss, merkte John Raffles op, want hij was het inderdaad. Bij helder licht zoudt gij waarschijnlijk het onderscheid in de kleur onzer ogen wel hebben opgemerkt, voegde hij er glimlachend aan toe.

— Maar hoe is het mogelijk, dat hij heeft kunnen ontsnappen, zo

wendde de jonge detective zich nu tot Sullivan.

— Hoe dat mogelijk is? herhaalde deze op grimmige toon. Dat zal ik u vertellen. Toen ik door het sleutelgat keek, zat de schoenmaker met zijn rug naar de deur voor zijn tafel, zo onbeweeglijk, dat ik meende, dat hij sliep. Ik ging binnen om hem bij zijn kraag te pakken, maar had er de tijd niet toe. Want deze meneer hier had achter de deur gestaan en duwde mij onmiddellijk een doek met een of ander bedwelmend middel onder de neus en dadelijk daarop kreeg ik zo'n hevige vuistslag tegen mijn kin dat ik van geen toeten of blazen meer wist.

— Maar de schoenmaker bij het raam dan? riep Ann Brunt verbaasd uit.

— De schoenmaker was niets anders dan een pop!

— En wat geschiedde er toen verder?

— Dat weet ik niet maar ik denk dat hij zich waarschijnlijk naderhand vlug heeft gegrimeerd en een pruik opgezet.

— Uw beschrijving is bijna geheel juist, viel Raffles hem glimlachend in de rede, behalve wat het laatste betreft. Gij moogt er u dadelijk van overtuigen, dat ik geen pruik draag en dat dit haar mijn eigen is. Ik heb het alleen gekamd zoals gij het draagt, dat is alles.

— Hoe dan ook, toen ik bij was gekomen, vervolgde Sullivan, bevond ik, dat ik aan handen en voeten gekneveld was, terwijl er een doek om mijn mond was gebonden. Raffles was op dat ogenblik bezig de laatste hand aan zijn vermomming te leggen. De rest weet u, hij verliet het vertrek en gaf zich eenvoudig voor mij uit.

— De enige fout, die ik beging, merkte Raffles weer op, was, dat ik u te dicht bij de tafel heb gezet, en het sleutelgat niet heb dichtgestopt. Want ik vermoed dat een van de agenten van politie voor de deur een blik door het sleutelgat heeft ge-

worpen en onmiddellijk de toedracht van de zaak heeft begrepen. Nu, het zal mij een goede les voor de volgende keer zijn.

Ann Brunt keek Raffles verbaasd en niet zonder enige bewondering aan.

— Voor een volgende keer, zegt gij? vroeg ze. Maar denkt ge dan werkelijk dat gij ons nu nog zult ontsnappen?

— Ik hoop het in ieder geval, miss Brunt, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Ik verzeker u, dat dit thans niet opnieuw zal gebeuren, bromde Sullivan tussen de tanden. Steek uw handen vooruit, wat ik u verzoeken mag.

Gewillig stak Raffles de beide handen vooruit. Een ogenblik later waren zijn polsen in boeien gevat.

— Wie is die zogenaamde portier? vroeg Sullivan. Zeker een assistent.

— Ik zou het u gaarne mededelen, mijn waarde heer, als het beroepsgeheim mij dat niet verbood, zei Raffles spottend. Laat het u voldoende zijn, dat hij een mijner vrienden is, en dat hij zich op het ogenblik waarschijnlijk reeds met de buit in veiligheid bevindt.

Op dit ogenblik kwam een agent van politie buiten adem toesnellen.

Hij bleef voor Sullivan staan, en deze vroeg:

— Wat is er?

— Er is zoëven een auto van de politie op de hoek van de straat aangehouden, zei hij. De chauffeur was als inspecteur van politie gekleed, maar hij kon geen legitimatiekaart vertonen.

— Alweer een domheid, merkte Raffles spottend op. Ik heb vandaag zeker geen goede dag gehad.

— En wat verder? vroeg Sullivan ongeduldig.

— De agenten, die de straat afzetten, bekeken de wagen eens nader en zagen op de bodem van de auto een aantal zakken liggen. Zij vroegen de inspecteur wat hij daar-

mede wilde doen, waarop deze de wedervraag stelde, wat hun dat aanging.

— Goed geantwoord, kwam Raffles goedkeurend.

— Toen hij geen legitimatiekaart kon tonen hebt gij de auto natuurlijk aangehouden?

— Dat is te zeggen, dat wilden wij doen, inspecteur, stamelde de man.

— Het is je dus niet gelukt? schreeuwde Sullivan woedend. Gij hebt de auto laten passeren?

— Ik zal u zeggen, hoe de zaak zich toedroeg, inspecteur, antwoordde de agent. Een van onze mannen was op de treeplank gaan staan, dicht bij de chauffeur, die eensklaps opstond en de agent op de treeplank zulk een hevige stoot voor de borst gaf, dat deze achterover op straat viel. Voor wij van onze verrassing bekomen waren, had de man achter het stuurwiel het gaspedaal ingetrapt en stootte de auto in volle vaart vooruit, dwars door de rij agenten heen, die natuurlijk op zij sprongen om hun lijf te bergen.

— Ja, ja, dat is zo de gewoonte van mijn vriend, merkte Raffles spottend op, terwijl hij goedkeurend met het hoofd knikte en zich vervolgens verdiepte in de bestudering van de boeien, die zijn polsen omknelden.

Toen vervolgde Sullivan:

— In ieder geval hebt gij het nummer van de auto opgenomen?

— Wel, inspecteur, dat hoefde niet, het was een van onze politie-auto's.

— Maar, wat duivel! schreeuwde Sullivan woedend. Wilt gij mij eens zeggen, hoe die schelm aan die auto is gekomen?

— Maar, inspecteur! riep de agent onthutst uit, die hebt gij hem toch zelf verschaft.

— Wat zeg je daar?

— Ja, gij hebt van de portiersloge naar de taxi-standplaats op de hoek van de straat getelefoneerd. De auto, die daar stond en waarin twee

agenten zaten, moest aanstonds tót vlak voor het huis gereden worden.

— Wel ! wel ! riep Sullivan sarcastisch uit, terwijl hij zijn vuisten balde. En heb ik soms nog iets meer bevolen ?

— Zeker, inspecteur, antwoordde de agent. De twee mannen moesten helpen om de zakken met goud, die hier gevonden waren, in de auto te laden.

— Dat is het toppunt ! Mijn eigen agenten hebben dus die schavuit geholpen om de buit hier uit huis in de auto te dragen ! Die driedubbele ezels !

— Gij moet niet zo hard tegen hen zijn, mijnheer Sullivan, zei Raffles met een kalmerend gebaar van zijn geboeide handen. Zij kunnen het werkelijk niet helpen. Mijn vriend heeft altijd van die bijzondere aardigheden, die wel door mij, maar geenszins door de politie op prijs gesteld worden.

— Hoor eens hier, mijnheer Raffles, gij zult mij een genoeg doen, als gij mij niet meer in de rede valt en uw sarcastische opmerkingen voor u houdt. Het kon u wel eens berouwen, als gij voor de rechter staat.

— Ik wil u dat genoeg gaarne doen, mijnheer Sullivan, antwoordde Raffles hoffelijk. Wat het laatste betreft, zover zijn wij nog niet.

Sullivan haalde minachtend de schouders op en wendde zich opnieuw tot de agent, die schijnbaar niets van dit gesprek begreep.

— Ik vermoed haast, zei hij ironisch, dat jullie de auto met de gewaande agent kalmpjes hebt laten wegrijden ?

— Neen, inspecteur, kwam de man verontwaardigd. Enigen onzer zijn onmiddellijk in een tweede auto gesprongen en die wagen achterna gereden.

— Nu, dat is bijna meer dan ik van jullie kon verwachten, zei Sullivan.

— Er zijn zes man in de wagen ;

zij hebben mij gezegd, dat zij onmiddellijk naar een van de politiebureau's zouden opbellen, zodra zij de vluchteling zouden hebben achterhaald.

— Het is goed. Je kunt gaan.

De man verwijderde zich.

Maar Sullivan riep hem terug, en vroeg :

— Is er nog een auto ?

— Ja, inspecteur.

— Volg mij, John Raffles, aldus wendde Sullivan zich kortaf tot de gevangene, die rustig was blijven toezien.

— Tot uw dienst, mijnheer Sullivan, zei Raffles met een hoffelijke buiging.

Omringd door de vier agenten, Sullivan en Ann Brunt, die allen hun wapens op hem gericht hadden, verliet John Raffles het huis, om zich naar het einde der straat te begeven, waar een der donkergrijze politie-auto's geparkeerd stond.

Toen het troepje de auto bereikt had, vroeg Sullivan kwaad :

— Was er geen dichte wagen ?

— Alle andere wagens waren reeds weg, inspecteur zei de agent, die zoëven rapport had uitgebracht.

— Nu, instappen maar, beval Sullivan kortaf.

Raffles nam plaats op de achterbank, terwijl aan weerszijden een agent ging zitten.

Op de strapotins namen Sullivan, Ann Brunt en een derde agent plaats, terwijl een vierde zich naast de chauffeur plaatste.

— Onmiddellijk naar Scotland Yard ! riep Sullivan.

Sprak Raffles geen woord, toch vlogen zijn scherpe ogen naar links en rechts.

Zij waren nu de lange en tamelijk stille Victoriastraat genaderd, welke de auto bijna een kwartier lang zou moeten volgen.

Op een paar honderd meter afstand stond een taxi voor een der huizen geparkeerd, waarvan de chauffeur scheen te slapen.

Raffles had dit alles in een oogwenk waargenomen.

Hij wierp een blik op zijn polsen, waarom heen de ringen van de boeien glansden en glimlachte. Een der agenten had die blik gevolgd en vroeg spottend :

— Die boeien knellen zeker wel wat, nietwaar mijnheer Raffles ?

— O, niet, meneer, antwoordde de Grote Onbekende lachend. Zij zijn namelijk los, kijk maar !

Met deze woorden gaf Raffles een bliksemsnelle ruk aan de boeien, die als touwtjes braken.

De beide agenten slaakten een kreet en wilden hem vast grijpen.

Maar voor een man als John Raffles waren zij veel te langzaam in hun bewegingen. Deze greep met zijn sterke vuisten de beide agenten in de nek, boog hen voorover en botste hun hoofden zo hard tegen elkaar, dat zij als twee zakken zand van hun bank gleden en bewegingloos bleven liggen.

Dit alles had ternauwernood een seconde geduurd.

Op hetzelfde ogenblik dat Sullivan achter zich keek om te zien wat

er gebeurde, was Raffles reeds op gesprongen en met een saltomortale, die iedere acrobaat hem zou hebben benijd, sprong hij ruggelings over de opgevouwen kap van de auto heen, op de weg.

Hij had zijn sprong zo goed berekend, dat hij op slechts enkele passen van de geparkeerde taxi terecht kwam.

Een flinke sprong bracht hem tot vlak voor de sluimerende chauffeur. Hij greep de man in de borst, tilde hem als een kind van de wagen en slingerde hem tegen het asfalt.

Dit alles was met zulk een verbazingwekkende snelheid in zijn werk gegaan, dat de politieauto nog niet eens goed en wel stilstond, ofschoon de chauffeur zo snel remde als hij kon, toen de taxi reeds in snelle vaart in tegenovergestelde richting wegreed.

Het is onmogelijk de gewaarwordingen te beschrijven, die zich op het gelaat van de ongelukkige Sullivan afspiegelden.

Nogmaals was de Grote Onbekende hem ontsnapt.

HOOFDSTUK IV

DE ACHTERVOLGING

De gewaande portier van het huis, waar de oude schoenmaker zijn bedrijf uitoefende, niemand anders dan onze oude vriend Charles Brand, had dus de zakken goud met behulp van twee agenten in de auto geladen, nadat hij zelf per telefoon deze wagen had besteld en snel zijn oude huisjas verwisseld had tegen een politie-uniform.

Hij zond daarop de beide agenten onder een voorwendsel weg, nam achter het stuurwiel plaats en reed kalm weg.

Aan het eind van de straat beleefde hij zijn avontuur waarvan de agent in zijn rapport gewaagde.

— Dat had maar een haar gescheeld ! riep de jonge man uit, nadat hij veilig en wel door het cordon was heengereden. Wat moest die vervelende wijsneus zich ook met de inhoud van mijn auto bemoeien. Nu hoop ik maar, dat Edward mij spoedig zal volgen.

Brand wierp nogmaals een blik achter zich en er verscheen een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat.

— Drommels, zij hebben nog een auto ! riep hij uit. Dat ziet er lelijk uit. Kijk, de kerels er eens vlug als kakkerlakken inspringen. Men kan wel zien, dat de Londense politie voortreffelijk getraind is. Wij zul-

len wat harder moeten rijden.

Brand trapte het gaspedaal in, zodat de auto als het ware met een sprong vooruit snelde.

Maar de wagen waarover de zes politieagenten beschikten, die tot de achtervolging waren overgegaan, bleek een zeer snel voertuig te zijn.

— Verduiveld vervelend, bromde de jongeman in zich zelf. Ik had Edward beloofd, dat ik het goud naar het huis met de draaiende kamer zou brengen en wat ik beloofd, dat behoor ik te volbrengen. Nu, als zij mij niet ingehaald hebben, voor ik dat huis bereik, zullen wij nog wel eens zien wie het laatst lacht.

Hij gaf nog wat meer gas en zocht zo spoedig mogelijk een brede weg op, die hem buiten de hoofdstad zou voeren.

Zo bereikte hij Shoreditch, vervolgens Kings Landroad en eindelijk de Highstreet, al welke wegen in elkaars verlengde liggen en tot de breedste van de wereldstad behoren, zodat Brand hier ongestraft de snelheid zo hoog mogelijk kon opvoeren.

Maar telkens als hij een blik achter zich wierp, moest hij tot zijn spijt zien, dat de grijze politieauto nog steeds met onverminderde vaart de zijne volgde.

Langzamerhand begonnen de huzen meer verspreid te worden en een half uur nadat hij Londen verlaten had, bevond Brand zich in het hartje van het graafschap Middlesex.

Het was nu ongeveer half twaalf en de zon scheen helder aan de hemel.

Om de vijf minuten wierp hij een blik achter zich en nu meende hij te zien dat de politie-auto langzaam maar zeker op hem won.

De afstand, die aanvankelijk drie honderd meter bedroeg, kromp geleidelijk in tot tweehonderd, tot honderdvijftig en eindelijk tot honderd meter.

— Het gaat spannen, bromde Brand. Ha, daar is het huis!

Inderdaad, op een paar honderd meter voor hem uit, ter rechterzijde van de weg, stond een eenzaam huis, in een soort dalkom, die gevormd werd door een inzinking in de bodem.

Een smal voetpad leidde van de deur van dit huis naar de brede weg, waarvan het door een laag hek was afgescheiden.

Vóór dit hek bevond zich een dam, waarin zich een kleine duiker bevond, teneinde het water van de sloot door te laten, die langs de straatweg liep.

Brand waagde het nog een blik achter zich te slaan.

De politie-auto bevond zich op nauwelijks vijftig meter afstand.

— Het werd hoog tijd, bromde de jongeman, rende, sprong uit de wagen en snelde als een haas naar het hek, wipte er over heen, rende langs het smalle pad naar de voordeur en had deze reeds geopend, nog vóór de politie-auto stopte, op slechts enkele passen van zijn eigen auto.

— Nu, dat was op het kantje af! riep Brand uit, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste. Het goud heb ik er tot mijn grote spijt bij moeten laten inschieten. Misschien is het voor goed verloren, maar dat zal Edward me zeker niet

kwalijk nemen, daar ik alles gedaan heb wat ik kon, om het te redden, en wie weet, krijgen we het toch nog wel in handen. En laat ons nu eens zien, wat onze brave politie uitricht.

Hij bracht zijn oor voor het kleine luikje, nauwelijks een halve decimeter in het vierkant, dat in de buitendeur was aangebracht.

— Natuurlijk! riep hij glimlachend uit. Vóórdat zij zich met de vluchteling bemoeien, willen de heren eerst het kostelijke goud in veiligheid brengen. Kijk eens, met hoeveel ijver zij de zakken in de politie-auto overladen. Nu gaat er een achter het stuurwiel van de politie-auto zitten; waar moet dat heen? Ah, ik begrijp het al: mijn dierbare vriend rijdt aanstonds naar Chipping Barnet en zal vandaar waarschijnlijk onze nooit volprezen Baxter en waarschijnlijk ook Sullivan opbellen. Ga je gang maar, vrienden, kom maar gerust met een dozijn agenten hier! Kijk, nu zijn de zakken overgeladen en eindelijk zullen zij zich eens met mijn persoonlijke gaan bemoeien. Zij denken in hun onnoztheid waarschijnlijk, dat ik toch onmogelijk ontsnappen kan, en toch vergissen zij zich misschien wel. Maar laat ik nu voor alles Edward even op de hoogte brengen.

Hij liet het schuifje voor het luikje vallen en trad een vertrek binnen, waarvan de deur op de gang uitkwam, en waarin zich niets anders bevond dan een tafel, een paar stoelen en een telefoontoestel.

Brand nam de telefoon van de haak en luisterde toen aandachtig. Zijn gelaat betrok.

— Hij schijnt niet meer in het huis te zijn, bromde hij in zich zelf. Er zal toch niets gebeurd zijn? Maar misschien is hij wel in de Cromwellstreet. Wij zullen het eens proberen.

Hij draaide een ander nummer en bracht opnieuw de hoorn aan het oor.

— Ben jij daar, James? vroeg hij

Is mylord reeds teruggekeerd? Neen, zeg je? Maar dan moet hem iets overkomen zijn. Bel mij onmiddellijk als mylord weer is teruggekeerd.

De jongeman legde mistroostig de hoorn weer op de haak en ging op een der stoelen zitten, terwijl hij een blik door het venster van het vertrek, dat op de grote weg uitzag, wierp.

— Daar komen mijn vrienden aan, riep hij uit. Nu wordt het langzamerhand tijd, om voor onze veiligheid te zorgen.

Hij liep naar het raam en drukte op een kleine knop, die zich naast het raamkozijn bevond.

In de vloer, vlak vóór het raam, opende zich nu een smalle richel waaruit met een helder metalen geluid een stalen luik omhoog kwam, van ruim een decimeter dikte, dat langzaam voor het raam schoof, tot het zich in een tweede richel van de zoldering vastklemde.

— Ziezo, riep de jongeman vrolijk uit, daar kunnen ze nog met geen mitrailleurkogels doorheen schieten. En nu nog de voordeur, dan ben ik tenminste een paar uren veilig. Wie weet, komt Edward in die tijd tot ons ontzet opdagen, tenminste als hij zich niet in gevangenschap bevindt, wat 'k niet hoop.

Hij snelde naar de gang en bevestigde twee zware ijzeren bouten voor de deur.

Toen hij nogmaals voorzichtig 't schuifje van het luik oplichtte, zag hij, dat de agenten op nauwelijks tien passen afstand van de deur waren.

Brand zette zich op een bank neer, die achter in de gang geplaatst was, na een schakelaar van het electrisch licht te hebben omgedraaid, waardoor zich een helder licht in de gang verspreidde.

Geruime tijd bleef het stil.

— Wat zouden zij in 's hemelsnaam uitvoeren? vroeg Brand zich verwonderd af. Reeds het volgende

ogenblik kwam het antwoord. Eén der agenten had waarschijnlijk een mes door de opening van het luikje geschoven en daarmee de kleine schuif opgetild.

Brand vloog op, en duwde onmiddellijk de schakelaar van het electrische licht neer.

— Wij zullen eens gaan kijken, hoe de zaak zich aan mij voordoet, wanneer ik er een weinig van boven op neerzie.

Met deze woorden liep Brand op de tast naar een trap, die naar de eerste en enige verdieping van het huis voerde.

Hij liep ongeveer veertien treden op en bevond zich toen op een vrij ruim portaal, dat aan de voorzijde van het huis zijn licht ontving door een niet al te groot raam, hetwelk op dit ogenblik open stond.

Brand liep er voorzichtig op toe, haalde bij het raam gekomen een kleine hefboom over en kon nu in een schuin gestelde kleine spiegel nauwkeurig zien wat er vlak vóór het huis voorviel, zonder zich bloot te geven, daar hij zich achter de smalle dam naast het venster verschuilen kon.

— Ha, ik zie, dat zij kriegsraad houden.

Inderdaad, de agenten, die het huis belegerden, schenen niet al te goed te weten wat zij zouden doen.

Zij spraken op driftige, gedempte toon, zodat Brand onmogelijk kon verstaan wat zij zeiden.

Hij zou het evenwel spoedig genoeg gewaar worden.

Twee agenten verdwenen, blijkbaar naar de achterzijde van het huis, en kwamen even later terug met een ladder.

De agenten hadden het openstaande venster opgemerkt, zetten de ladder tegen de muur en één hunner klom voorzichtig naar boven. Een gultig lachje verscheen om de lippen van de jonge man. Hij greep naast zich in de hoek en hield nu een stok met een ijzeren haak in

de hand, zette deze stok zacht en ongemerkt tegen het bovineinde van de ladder, en toen het hoofd van de klimmende agent juist boven het raamkozijn verscheen, duwde hij met alle macht tegen de bovenste sport, zodat de ladder omviel en de rampzalige politie-agent ruggelings juist in de sloot terecht kwam.

Proestend en blazend, van onder tot boven met modder en eendenkroos bedekt, krabbelde de man op de kant, terwijl de meesten zijner collega's zonder medelijden in lachen uitbarstten.

Brand wachtte echter een tweede poging van de agenten niet af, maar schoof nu, zoals hij het gelijkvloers had gedaan, door op een elektrische knop te drukken, een stalen luik voor het smalle raam.

Hij daalde kalm de trap af, tot hij de gang bereikt had en trad nu op de wand toe.

Even zocht hij rond, tot hij een klein uitsteeksel in de muur gevonden had, waarop hij drukte.

De wand week terug en nu trad hij in een klein vertrekje, waar niets anders te zien was dan een paar hefboomen, aangebracht boven een kleine plaat, die echter slechts één wijzer had.

Brand liet de deur van het hokje open staan en drukte een der hefboomen langzaam naar beneden.

Direct begon de wijzer van zijn onbeweeglijke stand af te wijken en een cirkelboog te beschrijven.

Brand wierp een blik door de gang op de tegenovergestelde deur

en knikte goedkeurend.

De deur aan de tegenovergestelde zijde, en die behoorde bij een vertrek, dat in het midden van het huis was gelegen en geen vensters bezat, begon zich langzaam te bewegen.

Het gehele vertrek draaide onhoorbaar om een onzichtbare as, totdat de deur juist een kwartslag had gemaakt en zich bevond tegenover een tweede gang, die rechthoekig op de eerste stond, en juist dezelfde afmetingen had als deze.

Ook de deur mankeerde niet, maar deze was in het huis ingemetseld en bezat zelfs geen scharnieren, waarom zij zou kunnen draaien.

De kleur, de afmetingen, kortom het gehele uiterlijk geleek volkomen op dat van de huisdeur.

Brand had een blik op de cijferplaat geworpen, duwde het geheime vak van de wand dicht, en op hetzelfde ogenblik opende zich in de tegenoverliggende muur een zekere kleine, lage deur, bij wijze van de schuif van een wilde dierenkooi.

Hij kroop door de nauwe opening en bevond zich nu in een tweede ruimte, waar een klein electrisch peertje door het opschuiven van het luik was gaan gloeien.

In de vloer van dit hokje bevond zich een luik, dat hij aan de ring op lichtte.

Het bovineinde van een smalle, stalen trap was zichtbaar. Brand wierp een blik in de duistere ruimte en bromde :

— Alles is uitstekend in orde. Zij kunnen komen.

HOOFDSTUK V

HET MECHANISME

Hij deed het luik weer dicht, kroop door het gat en trok de schuif naar beneden, waardoor het mechanisme van de geheime wand weer in werking werd gesteld, die thans op zijn beurt terugweek.

Brand haalde de andere hefboom over en langzaam, zonder enig gerucht te maken, draaide het middelste vertrek om zijn onzichtbare spil weer in zijn oorspronkelijke toestand terug.

Brand trad naar buiten, bracht het vak van de wand weer op zijn plaats en wreef zich vergenoegd de handen.

Op dit ogenblik werd er luid op de voordeur gebonsd.

Brand luisterde aandachtig.

— Drommels, het begint menens te worden, mompelde hij. Ik geloof waarachtig, dat zij de deur rameien. Wij zullen nog eens polshoogte gaan nemen.

Hij snelde de trap op, en liet het luik vóór het gangraam gedeeltelijk zakken, zodat hij in de periscoop kon waarnemen, wat er vóór het huis voorviel.

— Het is zoals ik dacht! riep hij uit. Dat stel verbeeldt zich, dat zij een middeleeuws roofof voor zich hebben en zijn druk bezig, de deur met het lemoen van een boerenkar

te beuken. Ik ben benieuwd hoe lang de deur het zal uithouden.

Na een poosje zag Brand tot zijn grote voldoening, dat zij woedend het lemoen neerwierpen, hun helm afzetten en zich het voorhoofd betten.

Aandachtig bleef de jongeman luisteren, maar een kwartier lang gebeurde er niets. Het bleef doodstil in en om het huis.

Een vage ongerustheid begon zich van Brand meester te maken.

Hij zou echter gauw uit zijn onzekerheid verlost worden, want plotseling hoorde hij een dreunende slag vlak boven zijn hoofd en viel een handvol fijn gruis van het plafond op zijn hoofd.

— Zij zijn natuurlijk op het dak geklommen en nu bezig met de gaffelboom het dak stuk te rameien. Beste Brand, ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt, dat je je in je bomvrije kazematten terugtrekt.

Spoedig zag hij in, dat de betrekkelijk dunne balken niet bestand waren tegen de hevige slagen, die vier krachtige mannen er uit alle macht aan toe brachten.

Het puin begon hoe langer hoe meer en in groter hoeveelheid te vallen en plotseling kwam, met krekend geweld, het met ijzer beslagen

einde van de gaffelboom door de zoldering heen.

Hij snelde de trap af, drukte weer op het uitsteeksel in de wand en trad het hokje binnen. Hij duwde het geheime vak op zijn plaats en bracht nu zijn oog voor een uiterst kleine opening, nauwelijks groot genoeg om aan een erwt doorgang te verlenen, maar waardoor hij niettemin een gedeelte van de gang, en vooral de deuren aan de overkant, duidelijk overzien kon.

Een tijd lang hoorde hij niets anders dan het dreunend geweld van de zware boom, en het neervallen van de splinters hout en kalk op de vloer van de gang.

Toen trad er een omineuze stilte in, tot hij ineens viermaal achtereen een doffe bons hoorde als van een lichaam, dat van enige hoogte op een houten vloer valt.

— Ziezo, de vijand is in de vesting, zei Brand. Nu is het zaak, er voor te zorgen, dat hij er niet meer uit kan komen.

Boven zijn hoofd hoorde hij het openen en dichtslaan van een paar deuren, en vervolgens het neervallen van het stalen luik voor het gangraam.

Blijkbaar hadden de agenten het mechanisme ontdekt, en gingen zij het ene vertrek in en het andere weer uit, verschoven de weinige meubelen, kwamen eindelijk weer op de gangen en begonnen de trap af te dalen.

Brand hield zijn adem in, want het ogenblik om te handelen brak aan.

Hij bracht zijn oog weer voor het kleine kijkgat en zag nu, midden in de gang, het groepje agenten druk fluisterend en blijkbaar in beraad wat zij doen zouden, bij elkaar staan.

Maar nu schenen de agenten toch tot een besluit te zijn gekomen. Zij gingen de kamer binnen, waar zich het stalen luik voor het raam bevond, en begonnen een nauwkeurig

onderzoek.

Zij namen blijkbaar ook het kleed op, dat op de vloer lag, zeker in de hoop, dat zij daaronder een verborgen luik zouden ontdekken. Het duurde echter geen vijf minuten of zij verschenen weer in de gang.

Zij bleven nu vóór de deur van het middelste vertrek staan en weer begon het drukke gefluister.

Toen ging een der agenten naar de deur, draaide de knop met de linkerhand om en wierp toen de deur plotseling zo ver hij kon open. Tegelijkertijd sprongen alle agenten naar voren.

Brand had hen geen ogenblik uit het oog verloren, en zodra hij alle mannen de kamer had zien binnen gaan, trok hij aan een kleine hefboom, waarop zijn hand gedurende al die tijd gerust had. Vlug draaide de tegenoverliggende deur op haar hengsels en viel toen met een doffe slag in het slot.

Hij aarzelde echter geen ogenblik, maar greep de tweede hefboom, haalde die over en langzaam begon de middelste kamer om de onzichtbare spil te draaien.

De agenten hadden geen steunpunt voor hun blik, daar met hen de gehele vloer, de zoldering, de vier wanden en de meubelen in het vertrek meedraaiden.

Slechts als de deur was open gebleven en zij de gang hadden kunnen zien, zou de langzaam draaiende beweging van de kamer hen zijn opgevallen. Thans maakten zij het reisje van een kwart cirkel, zonder er ook maar iets van te bespeuren.

Brand hield nauwkeurig de wijzer in het oog.

Zodra deze negentig graden had doorlopen, liet hij de hefboom los en greep opnieuw de eerste stang, die hij met een korte ruk overhaalde.

Hierdoor had hij de deur weer geopend, want plotseling hoorde hij duidelijk de vier schreeuwende stemmen van de politiemannen.

De agenten schenen nu het vertrek te verlaten; klaarblijkelijk waanden zij zich in de gang, welke zij het eerst betreden hadden.

Brand stak de hand uit naar een dun bord, dat boven zijn hoofd hing en trok er met kracht aan.

Vlak achter de loze voordeur weerklonken dadelijk achter elkaar twee revolvershots.

— Alles werkt prachtig! riep Brand uit. Nu zullen zij als hazen op het geluid van de schoten afstormen.

Hij kon in zijn schuilplaats duidelijk het geluid van de laarzen der agenten op de stenen gangvloer horen.

Plotseling klonk boven dit geluid uit een viervoudig herhaalde kreet een kreet van woede, teleurstelling en schrik.

Snel opende Brand het geheime vak, snelde de gang in en keek voorzichtig om de hoek van de dwarsgang. Hij was juist bijtijds om te zien, hoe aan het einde van deze gang, vlak voor de loze huisdeur het laatste gedeelte van de vloer, over de gehele breedte van de gang, dat blijkbaar als een wipplank was ingericht, weer op zijn plaats schoof.

Niet één van de vier agenten was er meer te zien, maar op de loze voordeur klonken de slagen van twee sterke vuisten en het geroep van een der bewakingsagenten, die blijkbaar niets begrepen van de aard der schoten, die zij zoëven vernomen hadden.

— Ziezo, Brand, nu zullen wij eens naar onze gevangen vogeltjes gaan kijken en ons gaan overtuigen, dat zij hun nek niet gebroken hebben.

Hij keerde op zijn weg terug, trad het hokje binnen, schoof het vak dicht, kroop door het gat, waarvan de schuif vanzelf was opgerezen, lichtte het luik op en begon snel de steile ladder af te dalen.

Hij moest zestien treden afgaan, vóór hij zich op de bodem van een

vochtige, kleine kelder bevond. Aan het einde daarvan gaapte even boven de vloer een ronde opening, die in de zware muur onder de gang van het huis was uitgespaard.

Hij kroop door deze opening en bevond zich nu in een tweede ruimte, die zich in niets van de eerste onderscheidde, behalve dat zich aan het ene einde een smalle gleuf bevond.

Hij bracht het oog voor de spleet, die ongeveer een centimeter breed en een decimeter hoog was.

Hij keek nu in een ruimte van ongeveer tien meter hoogte en evenveel in het vierkant, waarvan de muren, zowel als de vloer, met grote tegels bekleed waren.

Ter rechterzijde bevond zich een zonderling gevormd toestel, dat er wel enigszins uitzag als het onder-einde van een rutsbaan, maar zonder rails en bestaande uit dicht aangevoegde planken, ter breedte van bijna twee meter en aan de kanten voorzien van hoog opstaande randen, zodat hierdoor een soort goot gevormd werd. Het boven-einde van deze goot rustte op stevige houten stutten van ongeveer vijf meter lengte. Vlak boven dit uiteinde was een langwerpige luik te zien, van ongeveer dezelfde breedte als deze planken goot, die ruimschoots met talk besmeerd scheen te zijn.

De werking van dit mechanisme was duidelijk. Zodra iemand onverhoeds de voet op het ene uiteinde van het luik zette, kantelde dit door zijn gewicht om en kwam met zijn uiteinde te rusten juist op het bovenste gedeelte van de houten rutsbaan, zodat degene die zich daarop bevond, pijlsnel omlaag gleeed, zonder zich evenwel te bezeren, om enige meters lager terecht te komen op een dikke matras, waardoor zijn val geheel en al gebroken werd.

Zodra hij van het luik in de goot tuimelde, klapte dit eerste door een contragewicht weer op zijn plaats terug, totdat een tweede slachtoffer

in de val liep.

Op het ogenblik, dat Brand een blik in de kelderruimte wierp, waren juist twee der agenten bezig, een zeer gewaagde acrobatische toer te verrichten, die onder alle omstandigheden, bijvoorbeeld in een circus, ongetwijfeld sterk op de lachspieren van het publiek zou hebben gewerkt.

Zij waren er namelijk met heel veel moeite in geslaagd, tegen de steile en glibberige wand van de houten goot op te krabbelen en daar, op vijf meter hoogte, trachtte een der mannen, zonder ergens steun aan te hebben, op de schouders van zijn metgezel te klauteren, blijkbaar in de hoop, op deze wijze de rand van het luik te kunnen bereiken.

Brand had de grootste moeite om zijn lachen te weerhouden, toen hij het ongelukkige gezicht zag, hetwelk de beide equilibristen trokken, toen zij beiden op de matras beland waren, en daar de zachtste delen van hun lichaam wreven.

— Goedenmiddag heren! riep Brand vrolijk. Het verheugt mij, dat gij allen in goede welstand zijt aangekomen.

Met deze woorden draaide Brand kalm het licht uit en ging weer terug, zoals hij gekomen was. Hij liep zo snel hij kon naar de boven-

gang, vrezende, dat misschien een der agenten mee door het gat naar binnen was gedrongen, maar dat was niet het geval.

De beide agenten hadden zich weer gerustgesteld en stonden nog altijd bij de auto.

Brand opende een kleine gangkast en haalde er een trapleer uit, die hij onder het gat van het dak zette. Hij stak voorzichtig het hoofd door de opening en wierp een blik om zich heen.

Op de weg vóór het huis stond de nog steeds met goud beladen auto geparkeerd. Vlak daarbij stonden twee agenten, die in druk gesprek met elkaar verdiept waren.

Toen liet Brand zijn blik naar de zijde van Chipping Barnet dwalen, en toen scheen het hem toe, alsof heel in de verte op een paar kilometers afstand een auto naderde, waarin zich een half dozijn mannen bevond.

Toen wendde hij de blik om. Bijna was hem een kreet ontsnapt. Vlak bij, op nauwelijks honderd meter afstand, naderde in snelle vaart een andere auto. Er bevond zich slechts één man in de wagen, die achter het stuurwiel zat: James Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard.

HOOFDSTUK VI

ER KOMT HULP

Brand, enigszins beschut door een schoorsteen, hield de blik niet van de naderende auto af.

Hij zag, hoe de beide agenten bij de goudauto plotseling in positie gingen staan en salueerden.

De auto stopte.

Sullivan sprong uit de wagen en trad op de beide agenten toe.

Hij wees op het eenzame huis en scheen iets te vragen.

Toen zag Brand tot zijn weergaloze verbazing, hoe Sullivan vastberaden het hekje opende, even voor de voordeur bleef staan, en deze blijkbaar met een sleutel opende en ook de bouten wist terug te schuiven, welk geheim toch slechts hem zelf en Raffles bekend was.

Hij liep snel de ladder weer af, maar deed dit een beetje te snel, zodat de ladder eensklaps met een luide slag op de vloer viel.

Brand weerhield met moeite een vloek.

Maar ineens weerklonk midden in de gang een zonderling zacht gefluit.

Brand hoorde het, en zijn trekken verhelderden zich. Op zijn beurt floot hij op bijzondere wijze. Uit de gang beneden kwam antwoord.

— Hij is het ! riep Brand vrolijk uit. Welk een meesterlijke vermomming !

Hij liep naar de trap toe. Tegelijkertijd naderden er snelle schreden en even daarna verscheen het hoofd van de gewaande Sullivan boven de vloer van het portaal.

— Goede morgen ! riep een bekende stem lakoniek en met een enkele sprong stond John Raffles voor Brand, die hem met tranen in de ogen verwelkomde.

— Wat een geluk dat je hier bent, riep de jongeman uit.

— Heb je die auto zien aankomen van de kant van Chipping Barnet ?

— Ja zeker, ik keek juist uit het gat in het dak.

— Een gat in het dak, zeg je ? herhaalde Raffles verwonderd. Hoe komt dat daar ?

— Dat hebben vier agenten erin gebeukt met behulp van een gaffelboom.

— Ach zo, zei Raffles. Die zijn dus hier in huis ?

— Ja, ik heb de muizenval laten werken.

De jongeman wierp nu een verbaasde blik op de kleine stapel zakken, die in een hoek bij de deur lagen en vroeg toen :

— Zijn dat niet de zakken met goud, die in de auto gelegen hebben ?

— Dat zijn ze, antwoordde Raffles.

— Hoe komen die dan nu hier?

— Wel, dat is heel eenvoudig, ik heb aan de agenten in de auto last gegeven, om ze naar binnen te dragen.

Brand keek zijn vriend enige ogenblikken sprakeloos aan en barstte toen in lachen uit.

— Dat is dus de tweede maal, dat de politie behulpzaam is geweest bij het in veiligheid brengen van de buit.

— Nu, wat dat laatste betreft, in veiligheid zijn wij nog lang niet. Je vergeet zeker de auto die je van Chipping Barnet hebt zien aankomen. En die auto brengt minstens zes of acht agenten van politie hierheen en ik ben er volstrekt niet zeker van, dat het daarbij zal blijven.

— Dat wordt een vervelende geschiedenis, zei Brand.

— Het zou mij tenminste veel waard zijn, als wij Henderson hier hadden.

— Kunnen wij hem niet opbellen? vroeg Brand.

— Wij zullen het in ieder geval kunnen proberen. Werkte de telefoon zoëven nog?

— Ja zeker. Henderson heeft mij een poosje geleden geantwoord.

— Goed, dan zullen wij hem dadelijk opbellen.

Raffles wilde naar de eerste kamer gaan, toen het geluid van een naderende auto hem plotseling deed ophouden.

Hij trad snel op de deur toe, hief het smalle plankje voor het luikje een weinig op en wierp een blik op de weg.

— Daar komt de echte Sullivan aan. Onze lieve Ann Brunt is bij hem en bovendien nog zes agenten.

Hij wilde de deur verlaten, toen hij plotseling bleef staan en een kreet van woede slaakte.

— Wat gebeurt er? vroeg Brand verschrikt.

— Er gebeurt, dat Sullivan een

van zijn mannen in de telefoonpaal laat klimmen.

Raffles was met een paar sprongen het vertrek binnen, nam bliksemsnel de hoorn van de haak, draaide een nummer en sprak met duidelijke stem:

— Ben je daar, James. Maak onmiddellijk ons vliegtuig in orde en kom hedenavond om...

Raffles kon de zin niet afmaken.

Een ratelend geluid deed zich horen. De telefoondraad was doorgesneden. Met een kreet van woede wierp Raffles de hoorn neer.

— Een paar seconden te laat, bromde hij.

— Henderson weet dus niet waar wij zijn? vroeg Brand.

— Neen, dat heb ik hem niet kunnen zeggen. Maar wacht maar, zodra het donker is zullen wij elkander nog wel nader spreken.

Hij liep langzaam naar de gang terug en wierp een blik door het kleine kijkgat in de voordeur. Hij kwam juist bijtijds om te zien, hoe de agent, die zijn werk verricht had, zich uit de telefoonpaal naar beneden liet glijden.

— Wat doen zij nu? vroeg Brand, die zijn ongeduld niet kon bedwingen.

— Laat ons dan maar onze posten achter de vestingwal betrekken!

De beide mannen snelden naar de voorste kamer, openden daar een geheim vak in de wand en namen er vier geweren uit, benevens twee kistjes patronen, die zij dadelijk naar boven droegen.

Beiden knielden neer achter het kozijn van het gangraam, nadat zij het stalen luik nog iets verder hadden getrokken, zodat er tussen de buitenzijde en het raamkozijn een smalle spleet ontstond, van ongeveer een decimeter breedte, die hun als schietgat kon dienen.

Buiten scheen men deze beweging echter onmiddellijk te hebben opgemerkt, want nauwelijks was deze opening ontstaan, of een revolverko-

gel sloeg met een dof klappend geluid tegen het stalen luik plat.

— Zij schieten goed, merkte Raffles kalm op. Een paar centimeter lager en jij was geraakt. Wij zullen eens zien of die goede schutter zijn wapen voor de tweede keer zal afvuren.

De Grote Onbekende liet de loop van zijn geweer, nadat hij het geladen had, op de rand van het kozijn rusten, mikte zorgvuldig en trok af. Met een doffe kreet viel de agent, die zoëven geschoten had, met zijn gelaat voorover in het gras.

— Is hij gedood? vroeg Brand op hese toon.

— Dat zou mij spijten, want dat was mijn bedoeling niet, antwoordde Raffles koel. Ik heb op zijn schouder gemikt, en daar is hij ook, geloof ik, getroffen. Kijk maar, een paar van zijn collega's slepen hem haastig weg en uit zijn rechter schouder vloeit een dun straaltje bloed.

Op hetzelfde ogenblik klonken drie of vier schoten tegelijk. Alle kogels sloegen tegen het stalen luik te pletter, behalve de laatste, die juist door de smalle spleet vloog en Brand's linkerarm schampte.

— Zij zullen ons nog als een vos in zijn hol afmaken, riep hij.

— Kalmte, amice, merkte Raffles bedaard op. Het gevaar is niet zo groot als het wel lijkt. De kogel was zeker verdwaald. Ik wil niet dat een dier agenten wordt gedood.

— Maar zij trachten het ons toch te doen!

— Dat mag zo zijn, maar wij zijn op het ogenblik in de meerderheid en daar mogen wij geen misbruik van maken.

Brand antwoordde niet, legde op zijn beurt op een der agenten aan en schoot de man een kogel door de rechter benedenarm.

Bijna tegelijkertijd had Raffles opnieuw gevuld en een derde agent geraakt, die hij met een kogel in de dij had getroffen.

Nu werd het beneden een «sauve qui peut», de agenten, niet meer gehoorzaamend aan hun chef, brachten zich in veiligheid achter de wegberm of achter een van de bomen langs de straatweg, maar de meesten voegden zich bij hun makkers terzijde van het huis.

Binnen enkele tellen scheen er van de hele troepen-afdeling, die het zonderlinge kasteel belegerde, niemand meer te zien te zijn.

Bijna een vol kwartier verstreek, zonder dat er iets gebeurde.

Plotseling zagen de beide mannen achter het schietgat, hoe een vrouw zo snel zij kon, van het huis op een auto toesnelde. Het was Ann Brunt.

Brand hief zijn geweer op, maar aanstonds drukte Raffles de loop met kracht naar beneden.

— Ben je gek geworden, Brand? riep hij nijdig uit. Zou jij op een vrouw willen schieten?

— Maar zij zal hulp willen gaan halen! riep Brand uit.

— Mijnentwege! Beter dat zij ons duizend agenten op ons dak stuurt, dan dat ik het op mijn geweten zou willen hebben een jonge vrouw te hebben neergeschoten. Je mag niet vergeten, dat zij zich op dit ogenblik niet kan verdedigen.

De jonge vrouw scheen hierop enigszins gerekend te hebben, want zij overhaastte zich niet, liep op een van de auto's toe, nam achter het stuurwiel plaats, liet de auto keren, en reed de weg naar Londen op.

— We zullen erop moeten rekenen dat wij nu een geregeld beleg zullen moeten doorstaan.

— Dat is niet erg, riep Raffles uit want aan voedsel zal het wel niet ontbreken. De geheime bergplaats is toch, hoop ik, goed voorzien?

— O ja, Edward, antwoordde Brand. Er is voor minstens een maand verduurzaamd voedsel hier.

— Wees dan zo goed eens voor keukenmeester te fungeren, want om je de waarheid te zeggen, rammel ik van de honger.

Brand verwijderde zich, terwijl hij in zich zelf het raadsel trachtte op te lossen, hoe het mogelijk was, dat een sterfelijk mens in ogenblikken als deze, last kon hebben van het rammelen van zijn maag.

Hij begaf zich naar een soort pro-

visiekast, en al gauw had hij het nodige bijeen voor een volslagen maaltijd.

Toen hij daarmede beladen de trap weer besteeg, hoorde hij de kerkklokken van Chipping Barnet zes uur slaan.

HOOFDSTUK VII

HET BELEG

Brand had intussen een primus op de vloer gezet en aangestoken.

Hij haalde servetten en borden glazen en een fles wijn en zette een en ander gereed op de vloer, vlak bij het schietgat. Vervolgens maakte hij de blikken met geconserveerde soep, vlees en groenten open en binnen een kwartier was de eenvoudige maaltijd gereed.

Buiten begon het langzamerhand donker te worden.

Raffles zat even kalm te eten, alsof hij zich bevond in de grote eetzaal van zijn Club in de Oxfordstreet.

Wat Brand betreft, de jongeman moest zich zelf bekennen, dat hij zich geenszins op zijn gemak voelde en met enige zorg vervuld was over de naaste toekomst.

Inderdaad de toestand was zeer bedenkelijk.

Voor en achter het huis bevonden zich nog altijd een dozijn goed gewapende agenten, die op het ogenblik zich verdekt in hinderlaag hadden opgesteld, maar aanstonds weer tot de aanval zouden overgaan, zodra zij de gelegenheid schoon zagen, wellicht reeds zodra de duisternis geheel zou zijn gevallen.

Raffles scheen zich echter van niets iets aan te trekken.

Hij had zijn sigarettenkoker te voorschijn gehaald en een sigaret opgestoken, waarvan hij thans, tegen de gangmuur leunend, heerlijk genoot.

Brand was aan het afruimen, toen in de verte plotseling het geluid van naderende autos werd vernomen.

— Daar zijn de heren, merkte Raffles kalm op, terwijl hij zijn sigaret uitdrukte.

— Zo vlug al ? riep Brand uit.

— Noem jij dat vlug ? Er is minstens een uur verlopen sedert Ann Brunt vertrok.

De beide mannen keken, op enige afstand van het raam blijvend, door de spleet. Op honderd meter afstand ongeveer kwamen vier grote politie-overvalwagens aanrollen, die ieder van vijf en twintig tot dertig man kunnen bevatten. Alle wagens waren niet alleen gevuld, maar bovendien stonden er nog enige mannen op de treeplanken.

Ongeveer honderd vijftig man, merkte Raffles kalmpjes op, terwijl hij weer een sigaret opstak.

— Met de andere nog valide agenten, die hier zijn, honderd zestig man, voegde Brand er aan toe. Nu, wij kunnen moeilijk zeggen, dat de partij nog steeds in ons voordeel staat.

— Misschien niet, misschien wel, repliceerde Raffles.

En na dit orakel te hebben uitgesproken, greep hij kalm opnieuw zijn geweer, knielde voor de spleet, en schoot de chauffeur van de eerste auto van achter zijn stuurwiel, zodat de auto met een geweldige zwaai dwars over de weg kwam te staan en toen tegen een boom botste. Het scheelde maar weinig of het gevaarte was omgevallen.

Luid schreeuwend sprongen de agenten, die er al niet afgevallen waren, er uit en stormden op het hek voor het huis toe. Nu werd een waar schrootvuur op het huis gericht.

Alle agenten, woedend over de tegenstand, die zij van deze twee mannen ondervonden, vuurden tegelijkertijd hun revolvers op het geblindeerde venster van het stalen luik af.

Raffles stond kalm op, drukte op de knop en het stalen luik viel neer.

— Ziezo, zei hij. Nu is de volgende zet weer aan hen.

Vijf minuten bleef het stil.

Plotseling deed een zonderling ge-

luid de jongeman opzien.

— Wat is dat ? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend aankkeek.

— Ik zou zeggen, dat het een mitrailleur is, antwoordde Raffles met de grootste kalmte. Maar ik zal mij er eens van gaan overtuigen.

Hij plaatste zich voor een zeer smal kijkgat terzijde van het luik en knikte Brand bevestigend toe.

— Zoals ik zeg, zei hij. De heren hebben ons de eer aangedaan een mitrailleur tegen ons in stelling te brengen.

— Vindt je niet, Edward, dat het een beetje benauwd begint te worden ? vroeg Brand.

— Volstrekt niet ! Er is maar één ding, waarover ik mij ernstig ongerust maak, zei Raffles.

— En dat is ?

— Dat het onmogelijk zal zijn, om nu een kop goede koffie te zetten.

— Je zult aanstonds je koffie hebben, als dat vervloekte gemitrailleur zal zijn opgehouden. Weet je zeker, dat het luik tegen die kogels bestand is ?

— Volkomen zeker. Misschien kunnen ze er deuken in schieten, maar dat is ook alles.

Maar nu hield het razend snelle tikken even plotseling op, als het was begonnen.

— Wat zou er nu weer aan de hand zijn ? vroeg Brand.

— Vermoedelijk zijn ze door hun ammunitie heen.

Raffles wierp weer een blik door het kleine kijkgat en slaakte een kreet van verbazing.

— Zijn zij weg ? vroeg Brand.

— Neen dat niet. Zij willen parlementeren. Onze vriend Sullivan in hoogst eigen persoon met een witte vlag. Ik dank de hemel, dat ik dit nog heb mogen beleven.

Raffles schoof het stalen luik weer zover open, dat hij er zijn hoofd door kon steken en riep toen Sullivan toe, die geheel alleen tot vlak voor het huis genaderd was :

- Wat wilt gij ?
- Ik wil met u onderhandelen !
- Op welke voorwaarden ?
- Op onvoorwaardelijke overgave !

— Berg dan die witte vlag maar weg, en breng u zelf spoedig in veiligheid, anders zou ik wel eens kunnen vergeten, wat ik een parlementair volgens de oorlogsgebruiken verschuldigd ben.

Raffles trok zijn hoofd terug en wilde het luik terugschuiven, toen Sullivan de hand ophief en riep :

— Nog één ogenblik ! Als ge u binnen tien minuten niet op genade of ongenade hebt overgegeven, dan zullen wij dit huis opblazen. Ik heb genoeg springstoffen bij mij, om dit gehele vervloekte huis met de grond gelijk te maken.

— Uitstekend, riep Raffles spottend terug. Maar één ding vergeet gij : gij zoudt van mijn huis dan tegelijk de grafkelder van vijf uwer mannen maken.

Sullivan hief woedend de beide vuisten op en schudde ze dreigend tegen het huis.

Wat hij verder deed kon Raffles niet zien, want hij drukte op de knop, zodat het stalen luik met een slag neerviel.

Tegelijkertijd vloog er een dozijn kogels tegen te pletter.

Brand had het gesprek vol spanning aangehoord.

Het was ongeveer half acht en de duisternis begon nu snel te vallen.

Plotseling scheen Raffles aan iets te denken.

— Je hebt gesproken van een gat in het dak. Kunnen de agenten daar niet door zijn gekropen ?

— Zij hebben het nog niet geprobeerd, antwoordde Brand. Degenen, die er zijn binnengedrongen, zijn immers in de val gelopen.

— Dan kunnen we daardoor het gekende sein geven. Ga gauw mee.

De beide vrienden begaven zich naar een klein vertrek aan de achterzijde van het huis, waarvan het

enige raam zwaar gebarricadeerd was.

Toch was het duidelijk te horen, dat men buiten trachtte het hout aan te tasten.

—Nu, dit luik zal het nog wel een paar uren houden, bromde Raffles in zich zelf.

Hij opende een muurkast en nam er een toestel uit, dat er ongeveer uitzag als een miniatuurkanon, waarmede men vuurpijlen of ook wel lijnen aan boord van een in nood verkerend schip kan afvuren.

Brand had intussen snel een kist naar zich toegetrokken en deze tot onder de opening van het dak gesleept.

Raffles begon het gemakkelijk draagbare kanon op de affuit te schroeven, zodat de monding rechtstandig naar de donkere avondhemel wees.

Brand had de kist geopend en nam er nu een aantal bossen vuurpijlen uit van verschillende kleur. Er waren paarse, rode, blauwe, groene, witte en oranje vuurpijlen en van deze kleuren waren weer lichter en donkerder schakeringen.

— Eerst het sein, zei Raffles.

Brand gaf een rood gekleurde vuurpijl aan, die Raffles snel in de monding van het kanon stak, haalde de trekker over en met een sissend geluid vloog de vuurpijl de lucht in, om op ongeveer duizend meter hoogte in ontelbare gouden kogeltjes uiteen te barsten.

— Let nu op, zei Raffles kortaf. Ik ga seinen. Geef mij de pijlen zo snel mogelijk aan.

En nu seinde Raffles met behulp van de verschillend gekleurde vuurpijlen, waarvan Henderson de betekenis zeer goed kende, het volgende bevel naar de villa in de Cromwellstreet, op het dak waarvan de chauffeur blijkbaar reeds vol spanning naar het bericht van zijn meester uitkeek : Kom met de vliegma-
chine om negen uur achter op het weiland van het huis bij Chipping

Barnet. Landt zo dicht mogelijk bij de boerderij, die in de nabijheid staat.

Een laatste vuurpijl in de vorm en van de kleur van de eerste, besloot dit bevel.

Dadelijk daarop trok Raffles het trapje naar zich toe, klom er op en stak voorzichtig het hoofd buiten het dak. Een kreet van blijdschap ont-snapte hem. Heel in de verte, op bijna twintig kilometer afstand, rees in het hartje van Londen een klein lichtje pijlsnel de lucht in, dat eensklaps in honderden kleine gouden stofjes uiteenviel. Het sein was be-grepen.

Raffles liet zich snel zakken. Het was hoog tijd, want men scheen hem, ondanks de duisternis, te hebben gezien en de kogels sloegen reeds tegen de dakpannen.

Toen hij echter beneden was aar-geland, bedacht Raffles zich.

Zonder een woord van waarschu-wing, beklom hij weer het trapje, hees zich snel door het gat op het dak en verdween in de duisternis.

Vol spanning wachtte Brand zijn terugkomst af. Er verliepen wel vijf minuten en reeds wilde de jongeman zien wat er gebeurde, toen de Grote Onbekende terugkeerde.

— Wat heb je gedaan?

— De ladder opgetrokken en in de goot gelegd. Nu kunnen zij ons ten minste niet overvallen.

De beide vrienden daalden de trap af en plaatsten zich op de uitkijk achter het stalen luik. Het was nu volkomen donker geworden en een sombere, angstwekkende stilte scheen om het huis te hangen. Ook daarbinnen was alles stil.

De vier opgesloten agenten hadden blijkbaar hun poging opgegeven de vrijheid te herkrijgen. Zo verstreken de minuten, die Brand even zovele uren leken.

Plotseling, het was ongeveer vijf minuten voor negen, klonk een waar gebrul, een gehuil als van een troep Indianen door de avondstille.

— De vliegmachine. Ik kan het ronken van de motor zelfs hier bo-ven het geschreeuw van onze bele-geraars horen.

Inderdaad, hoewel nog zwak, was het geluid te horen van een snel na-derende vliegmachine.

— Neem je revolver, Brand, en kom gauw mee. Het is hoog tijd. Maar denk om het goud!

De beide mannen snelden naar de voordeur, bonden de zakken goud aan elkaar en hingen ze daarna om hun hals, zodat zij ieder een gewicht van bijna vijftig kilo torsten.

Aldus beladen gingen zij het ge-heime hokje binnen, daalden de sta-len trap af, bereikten de kelder, openden daar een ijzeren schuif in de muur en drongen een gang bin-nen, die ongeveer vijf en twintig me-ter verder plotseling aan de voet van een betonnen trap eindigde.

Raffles, die met een zaklantaarn in zijn hand vooruit liep, besteede deze smalle trap en duwde voorzich-tig een ronde schijf boven zijn hoofd omhoog.

Hij stak het hoofd door de ope-ning en keek onderzoekend rond. Op slechts tien meter afstand verhief zich de achtergevel van het huis. De trap echter kwam midden in een grote grasvlakte uit, en overdag zou het hun onmogelijk geweest zijn op deze wijze te ontkomen.

Juist toen Raffles het hoofd bo-ven het gat uitstak, streek op hon-derd meter afstand een kleine zon-derling gevormde vliegmachine in bijna loodrechte zweefval op het land neer.

Raffles trok Brand aan de han-den naar boven en beiden zetten het als een haas op een lopen.

Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, had de beide mannen zien aankomen. Hij sprong uit zijn machine en liep hen tegemoet om hen van een gedeelte der zakken te ontlasten.

De zakken goud werden snel in de cockpit geworpen. Henderson ging weer achter de stuurknuppel

zitten en onmiddellijk rees de «Typhoon» van de grond.

— Laat het zoeklicht even werken, James ! schreeuwde Raffles de chauffeur toe.

Eensklaps straalde een brede, witte stroom licht op de aarde, die zich op dit ogenblik al op ongeveer twee-

honderd meter onder de vliegma-
chine bevond.

Het licht bestraalde helder het huis met de draaiende kamer en tevens een troep vloekende en tierende mannen in blauwe uniformen, die tevergeefs hun wapens op de stijgende vliegma-
chine afvuurden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Gewichtige Documenten

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wààr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266